

Βιωματικές εμπειρίες από την ιεραποστολή (Ιερά Επισκοπή Μαδαγασκάρης)

Categories : [ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ](#)

Date : 24 Οκτωβρίου, 2012

Είχαμε από καιρό υποσχεθεί μια επίσκεψη στα παιδιά κάποιας φτωχής οικογένειας της Αλασούρας, στην οποία βρίσκεται η έδρα του Ιεραποστολικού μας Κλιμακίου στη Μαδαγασκάρη.

Η απόσταση που έπρεπε να διανύσουμε με το αυτοκίνητο, προκειμένου να βρεθούμε στο σπίτι τους δεν ήταν ιδιαίτερα μεγάλη. Κάθε Κυριακή την ίδια διαδρομή υποχρεούνται να κάνουν παιδιά και ηλικιωμένοι για να συμμετάσχουν στην θεία Λειτουργία. Για εκείνους τα πράγματα είναι πολύ διαφορετικά, αφού είναι αναγκασμένοι να έλθουν μέχρι το ναό πεζοί, βαδίζοντας κάποια χιλιόμετρα υπό διαφορετικές και συχνά δύσκολες καιρικές συνθήκες.

Με το αυτοκίνητο να κινείται με δυσκολία στο χωματόδρομο, ο οποίος έχει αυλακωθεί από τη ροή των νερών της βροχής, φτάσαμε στον προορισμό μας και αντικρίσαμε τους έξι μικρούς φίλους μας στην αυλή μιας λασποκαλύβας. Ο μεσαίος αδελφός, ντυμένος με τη γαλάζια ποδιά του, μόλις έχει γυρίσει από το σχολείο. Οι μικρές αδελφούλες του έπαιζαν χαριτωμένα γύρω μας, την ώρα που η μεγαλύτερη από τα κορίτσια φρόντισε με φιλόξενη διάθεση να μας περιποιηθεί. Ο μεγάλος αδελφός μας συνόδευε με έκδηλη τη χαρά του, καθώς εκπληρώθηκε η επιθυμία του να επισκεφθούν το σπίτι του άνθρωποι της Εκκλησίας.

Οι τοίχοι αυτού του υποτυπώδους οικήματος έχουν κατασκευαστεί από λάσπη και η στέγη του από χόρτα. Τις πόρτες και τα παράθυρα των δύο δωματίων -της οκταμελούς οικογένειας- επικαλύπτουν κάθε λογής υλικά, τα οποία αυτοσχέδια έχουν τροποποιηθεί προκειμένου να χρησιμοποιηθούν. Το ένα δωμάτιο είναι διαστάσεων 3x4 και το άλλο 3x3. Στο πρώτο φιλοξενούνται οι γονείς μαζί με ένα μικρό είδος μαγκαλιού, μερικά ξύλα για τη φωτιά, δύο κατσαρόλες, που μαζί με τα λιγοστά πιάτα και τις κούπες αποτελούν το νοικοκυριό της κουζίνας. Στο άλλο

δωμάτιο μένουν τα έξι παιδιά αυτής της φτωχής αλλά ευλογημένης οικογένειας.

Μπαίνοντας στο εσωτερικό του σπιτιού δεν είχαμε πού να καθίσουμε. Τα μάτια μας καρφώθηκαν στις δύο άδειες κατσαρόλες που ήταν μπροστά μας. Ρωτήσαμε αν υπάρχει φαγητό για το απόγευμα. Η μητέρα μας απάντησε αρνητικά. Εφόσον δεν υπάρχει δουλειά, δεν υπάρχουν χρήματα και έτσι δεν είχε μαγειρέψει κάτι.

Βρεθήκαμε σε αμηχανία. Το μεγαλύτερο από τα παιδιά της οικογένειας, μας είχε ενημερώσει λίγες ημέρες πριν, ότι στο σπίτι δεν είχαν φαγητό. Τέτοιες στιγμές πραγματικά δεν ξέρεις τι να κάνεις. Το πρώτο που σκεφτήκαμε ήταν να αγοράσουμε λίγο ρύζι για το βράδυ και την επόμενη ημέρα. Η προσφορά μας ήταν πραγματικά μηδαμινή. Δεν θα ξεχάσουμε ποτέ εκείνο το καρδιακό «ευχαριστώ» της μητέρας και του μεγάλου γιου. Ως έκφραση των αισθημάτων της ειλικρινούς ευγνωμοσύνης και ευχαριστίας τους, θέλησαν να μας χαρίσουν ένα από τα λουλούδια της αυλής τους. Με ευγένεια και διάκριση αρνηθήκαμε. Σκεφτήκαμε ότι αυτά τα λουλούδια έπρεπε να μείνουν εκεί, για να στολίζουν το φτωχικό αλλά συνάμα ευλογημένο σπιτικό τους.

Η εμπειρία μας ήταν πραγματικά πολύτιμη! Η συναναστροφή μας με αυτούς τους ανθρώπους μας δίδαξε πολλά. Τώρα, λοιπόν, καθόμαστε και αναπολούμε την επίσκεψή μας αυτή. Ίσως σε κάποιους οι εικόνες που περιγράψαμε λίγο πριν να φαντάζουν πολύ σκληρές και μακρινές για τα δεδομένα του δυτικού κόσμου, όμως για την αφρικανική πραγματικότητα είναι κομμάτι της τραγικής καθημερινότητας.

Τα παιδιά της ευμάρειας του «ανεπτυγμένου» κόσμου έχουν, ίσως, την ευκαιρία να αλλάζουν σε τακτά χρονικά διαστήματα τον προσωπικό τους υπολογιστή. Να μορφώνονται σε σχολεία και να παρακολουθούν ιδιαίτερα μαθήματα ξένων γλωσσών ή ενισχυτικής διδασκαλίας. Δεν στερούνται των καθημερινών τους γευμάτων. Παρακολουθούν ανελλιπώς την αγαπημένη τους παιδική σειρά ή ακόμη και τα κάθε είδους τηλεοπτικά προγράμματα, που πολλές φορές -αν όχι τις περισσότερες- δεν τους προσφέρουν την ενδεδειγμένη οικοδομή.

Τα παιδιά του λεγόμενου «τρίτου» κόσμου, που μοιάζει μακρινός, βρίσκονται δίπλα

μας. Σίγουρα το βιοτικό τους επίπεδο βρίσκεται κάτω από το δικό μας. Το επίπεδο, όμως, των αξιών τους, της ηθικής τους, της απλοϊκότητάς τους είναι πολύ πιο πάνω από το δικό μας. Στον τόπο της ιεραποστολικής μας διακονίας **τα ποσοστά αυτοκτονιών και ψυχολογικών νοσημάτων είναι ελάχιστα**. Οι καθημερινές υλικές απαιτήσεις των ανθρώπων είναι πολύ λίγες. Τα χέρια τους είναι ανοιχτά όχι μόνο για να πάρουν αλλά και για να δώσουν. Η καρδιά τους με ανιδιοτέλεια περιμένει ανοιγμένη διάπλατα, έτοιμη να δεχθεί το Ευαγγέλιο του Χριστού.

Σε αυτές τις λιγοστές αράδες που προηγήθηκαν, θελήσαμε να καταθέσουμε μόνο τον προσωπικό προβληματισμό μας, όπως αυτός αποτυπώνεται μέσα από τις βιωματικές μας εμπειρίες. Το χρέος μας απέναντι σ'Α αυτούς τους ανθρώπους είναι μεγάλο. Η ευθύνη είναι ανάλογη με τις δυνατότητες του καθενός μας. Αναγνωρίζουμε τα προβλήματα και τις αγωνίες που διέρχονται πολλοί συνάνθρωποί μας, ιδιαίτερα στη σημερινή δύσκολη οικονομική και κοινωνική πραγματικότητα. Ένας σύγχρονος άγιος της Εκκλησίας μας, όμως, όταν δεν υπήρχε κάτι άλλο για να προσφερθεί σ'Α αυτούς που έχουν ανάγκη, συνιστούσε την προσφορά ενός απλού χαμόγελου.

Ας προσφέρουμε απλόχερα την αγάπη και το ενδιαφέρον μας, τη θερμή προσευχή μας στο Χριστό, να ενισχύει και να ενδυναμώνει στην πίστη όλους αυτούς τους απλούς και βασανισμένους ανθρώπους και κυρίως τα μικρά παιδιά, στις πολλές και σύνθετες δυσκολίες που καλούνται καθημερινά να αντιμετωπίσουν.

("Πάντα τα έθνη", Απρίλιος-Ιούνιος 2012)

(Πηγή ηλ. κειμένου: <http://www.imglyfadas.gr>)